

התורה החדשה

מתורת האדמו"ר בנש"ק
רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
לע"נ הצדיק הטהור רבי משה אהרון פינטו זיע"א
והרבנית מדלן מזל טוב פינטו זיע"א

פרשת שמני
שבת פרה

זמני כניסת/יציאת השבת

פרשת השבוע: שמני, שבת פרה
הפטרה לסנהג האשכנזים: בן אדם (יהוקאל לו, טו-לז)
הפטרה לסנהג הספרדים: בן אדם (יהוקאל לו, טו-לז)

כניסה יציאה ר"ת

תל אביב 18:36 19:28 20:12

חיפה 18:38 19:30 20:15

ירושלים 18:45 19:30 20:15

באר שבע 18:36 19:28 20:15

הזמנים עבור תל אביב לפי שיטת אר החיים

קדושת העלון ודברי התורה יהיו

להצלחת רפואת

כבוד האדמו"ר רבי חיים פינטו שליט"א

כבוד האדמו"ר

רבי יאשיהו בן זהרי שליט"א

נתנאל וחנה גבאי והילדים היקרים

יאשיהו יוסף יואל, מאיר אהרון גבי

ריאל, משה חיים רפאל בני שירן חנה,

שירן חנה בת לאה שלמה בן יפה הי"ו

בנציון ורות והילדים היקרים

למשפחת שמואל הי"ו

זיוג הגון לדניאל בן חנה הי"ו

בבקשה ממילם להתחזק בקריאת ספר דברים השבת

כל פסוק נצרך בעת...

שבת שלום ובשורות טובות

לו. הרבה פעמים אדם אומר אני אהיה תמים, אני אהיה צדיק, אני אהיה ענו ואנסה כך, אבל הוא עושה נזק לעצמו. משה רבנו התחיל להיות ענו, צנוע ותמים, הקב"ה אני לא רוצה, תתן לאהרן הוא יותר טוב ממני, גרם לעצמו שאיבד את הכהונה ואחיו לקח את הכהונה.

עוד יסוד גדול בפרשת השבוע, אדם יכול להיגע למקומות גבוהים ומקומות נשגבים בזכות העולם, האנשים שסביבו והאנשים שאיתו, בזכות צדיקים וקדושים שבדור. אדם בלי אנשים קדושים וטובים שרוצים את העליה שלו ומתפללים עליו ורוצים שיהיה לו טוב, יש גבול עד לאן יכול להגיע. עם תפילות ותחינוכים, רצונות של הסובבים האדם יכול להגיע למקומות הגבוהים והגדולים ביותר. ועניין זה ברוחניות ובגשמיות, ברוחניות צריכים אנשים שירצו שאותו אדם יעלה גבוה ואז אדם עולה גבוה, ואם האנשים לא רוצים אז יש גבול עד היכן להגיע. וגם בגשמיות, יש אנשים שצריכים לתמוך באדם ולרצות שהאדם יצליח, ואז האדם עולה לדרגות ולמקומות קדושים.

אם הקרובים של האדם עם שאיפות ותפילות ורצונות לתת לאדם כוח, האדם יגיע גבוה. אם לקרובים של האדם יש עין צרה וקשה להם והם רוצים גם שהעליה תהיה בגבול ולא תהיה עליה חזקה, אז העליה היא בגבול. הסביבה של האדם היא נותנת לאדם כוח והיא מרוממת את האדם ברוחניות ובגשמיות.

לכן האדם תמיד צריך להיות בסביבה טובה וקדושה, בסביבה של אנשים אמיתיים, של אנשים שרואים רק את האמת והתועלת ברוחניות ובגשמיות ובכל עניין. מתי שהסביבה של האדם רוצה את העליה של האדם בגבול, האדם לא יגיע לדברים גדולים. מתי שהסביבה של האדם לא רוצה את האדם לא רוצה לראות את האדם במעלות גבוהות ומרוממות, אז קשה לאדם להגיע לשם. האדם צריך לבחור את הסובבים שלו שיהיו קדושים וטובים, טהורים עם נשיות גבוהות

ואז תהיה לאדם הצלחה ועלייה וסיעתא דשמיא גדולה.

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל"

האדם צריך ללכת אחרי הקב"ה בתמימות ולא להכניס מחשבות של ענוה וצדקות כלפי הקב"ה

אנחנו רואים בפרשת השבוע "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן" מובא במדרש (ויק"ר יא, ו)

שמושה רבנו במשך שבעה ימים היה בונה את המשכן, ביום השמיני גמר לבנות את המשכן ונתן את הכל לאהרן. משה רבנו היה צריך להיות כהן גדול, אבל משה רבנו הפסיד את הכהונה ונתן אותה לאהרן. נשאל אם כך למה משה רבנו לא קיבל את הכהונה בסוף שהיא המעלה והדבר הגבוה ביותר?

אלא אפשר לומר דבר מפחיד שצריך כל אדם לשים בנפשו שלו, מתי שמושה רבנו היה רועה צאן בבית של יתרו, כבשה אחת ברחה ומשה רבנו רדף אחריה. פתאום ראה מחזה אלוקים שהסנה בוער באש ואינו אוכל, במשך שבעה ימים רצופים עומד שם משה רבנו והקב"ה מתחנן אליו ללכת לגאול את בני ישראל, ומשה רבנו אומר לקב"ה שהוא לא יכול. שאל הקב"ה את משה רבנו למה, ענה משה רבנו לקב"ה כי אח שלי הגדול, הוא המלך והוא הרב והמנהיג של עם ישראל בארץ מצרים, פתאום אני אבוא ואני אקח לו את זה אני לא רוצה. שבעה ימים רצופים הקב"ה עומד ומשכנע את משה רבנו ללכת לגאול את בני ישראל, אבל משה רבנו לא רצה לפגוע באהרן.

הקב"ה אמר למשה רבנו (שמות ד, יד) "וַיִּרְאֶךָ וַיִּשְׂמַח בְּלִבּוֹ" שאהרן ישמח בזה, אבל משה רבנו לא רוצה. על זה שלא שמע לקב"ה והלך לגאול מיד את בני ישראל, אלא התנהג יותר מידי צדיק וחסיד, עם יותר מידי פירושים, על זה נענש משה רבנו שלא היה כהן גדול. על זה שמושה רבנו הצטדק יותר מידי ודאג לאחיו שהוא יהיה הכהן, איבד את הכהונה.

ופה לומדים יסוד גדול, מה שהשם אומר לאדם, עליו לעשות בתמימות. לאדם אסור לנסות להיות חכם מעל למה שהקב"ה אומר

הן בעוון הוללותי ובחטאי יחמתני אמי וגו'. תשמיעני ששון ושמחה תגלנה עצמות דכית (תהילים נא, ז).

וישא אהרן וגו' (ט-כב)

בתורת כהנים פרשה כ"ט אמרו מקרא מסורס ראוי לומר "וירד מעשות" וגו' "וישא אהרן" וגו' שבירדתו נשא כפיו וכו'. וצריך לדעת למה ידבר הכתוב בדרך זה ולא בדרך הישר.

הנה נאמר "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוקיכם איש אמו ואביו תיראו" (ויקרא יט, ב-ג) הנה קשה, מדוע מקדים את האמא "איש אמו ואביו תיראו" היה צריך להקדים את האבא לאמא. אלא הגמרא (נדה לא.) אומרת שלושה שותפים באדם, הקב"ה אביו ואמו. אביו מזריע לובן שממנו מוח שבראשו, וגידין וצפרניים ושחור שבעין. והקב"ה גותן בו רוח ונשמה, וקלסתר פנים, וראיית העין, ושמיעת האוזן, ודיבור פה והילוך רגלים, ובינה והשכל ע"כ. והנה מצד הקב"ה, ודאי שאין מניעה לאדם להי' קדוש ולהטהר, כי הנשמה שנתת בי טהורה היא. אם כן הקב"ה אומר "קדושים תהיו כי קדוש אני" מהצד שלי בשותפות, אתם יכולים להיות קדושים. מהיכן מתחילה הבעיה "איש אמו ואביו תיראו" מהחלק של האם והאב. והנה, מחלק האמא צריך יותר הקפדה ומדוע, משום שהגמ"רא (יבמות סה:) אומרת אדם מצווה בפריה ורביה, אבל אשה לא מצווה. ולכן מהחלק של האמא יש יותר סכנה, ולכן התורה מקדימה "איש אמו", האמא לפני האבא. משם "תיראו" מהחלק של האם, הסכנה גדולה יותר. וזה מה שמתפלל דוד המלך "הן בעוון יחמתני אמי" (תהילים נא, ז) מה-חלק הזה הפחד שלי גדול ביותר.

לב טהור ברא לי אלוקים ורוח נכון חדש בקירבי (תהילים נא, יב).

ובגמרא (סוכה נב.) ביקש דוד מהקב"ה שישלם ממנו היצר הרע ומצאנו שדוד נענה בבקשתו כדמובא בגמרא (בבא בתרא יז.) שלא שלט בו יצר הרע דתיב (תהילים קט, כב) "ולבי חלל בקרבי". ונתעמק במה שמובא בנביא בנבל הכרמלי, ששלח אליו דוד הנערים לבקש ממנו מזון ומים,

"ויען נבל את דוד ומי בן ישי המתפרצים ולקחתי את נשים אשר לא א' כה, י' והמ' לזל נבל בדויות ראוי להיות ה מו א ב י ה , בקהל ה' . וזל' הנביא שמשחו רבו העבדים אנשים שרוצים להתיימר שהם מ"פרץ" שממנו תצא מלכות יהודה. כששמע דוד המלך את דברי נבל, אמר לאנשיו "חגרו איש חרבו" וגו' "ותמהר אביגיל ותיקח מאתיים לחם" וגו' "ותפול לאפי דוד על פניה" וגו' "ותאמר בי אדוני" וגו' "וחי נפשך אשר מנעך ה' לבוא בדמים" וגו' "ולא תהיה זאת לך לפוקה" וגו' "והטיב ה' לאדוני וזכרת את אמתך" ע"כ. ומובא בגמרא (מגילה יד.) שבע נביאות נתבאו להם לישראל וכו' אביגיל וכו'. וקשה אביגיל נביאה הייתה, ואין אומרת לדוד "וזכרת את אמתך" ועל זה דרשו חז"ל שעתיד אתה להתחתן איתי כשנבל ימות, הרי היא אשת איש, ואין אשת איש אומרת לדוד המלך דבר חמור וקשה כזה. אלא אביגיל פחדה שדוד יהרוג את בעלה, וחשבה איך לדחות אותו שלא יעשה את זה. אמרה אביגיל אם יהיה לו עניין פרטי בדבר, הוא יזוז ולא יעשה כלום לבעלה נבל. וברגע שאמרה לו אתה עתיד להתחתן איתי, דוד היה לו "לב טהור ברא לי אלוקים" מיד פחד וזו ולא עשה מאומה לנבל, כי כל ההחלטות של דוד המלך בחייו היו בלב טהור בלי שום נגיעה פרטית.

אלמדה פושעים דרכיך וחסאים אליך ישובו (תהילים נא, טו).

האדם צריך להתעורר לא רק מלשמוע ולראות את העבירה אשר עבר, אלא גם כן כשמוזכרים את שם העיר, הארץ או המקום אשר חטא ועבר שם את העבירה, מיד צריך האדם להתעורר בתשובה. וזה דברי דוד המלך "אלמדה פושעים דרכיך" רק מזכירים לעוברי עבירה את "דרכיך" המקום היכן שנשלו, ומיד "אליך ישובו" מיד יחזרו לדרך ה', ויהרהרו בתשובה שלמה.

ה' שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך (תהילים נא, יז).

צריך האדם לדעת, שאין בידי האדם שום כח לעשות כל דבר, בלי כח מלמעלה מהקב"ה. וכל מחשבה של כוחי ועוצם ידי ריקה היא מתוכן, ואפילו תפילה של אדם צריך לזכות שיהיה רצון מן השמים, וכח להינתן לאדם שיזכה להתפלל. וזה דברי דוד המלך "ה' שפתי תפתח" רק אם תזכה אותי לפתוח את שפתי, אז "פי יגיד תהלתך" דאין אדם נוקף אצבע למטה, אם לא גוזרים עליו מלמעלה, וגם לזכות להתפלל זה בידי שמים וזכות לנו.

פלא יועץ ערך תלמידי חכמים

תלמידי חכמים צריכים להיות מצינים ומבדלים בעניניהם, כל רואיהם יכי רום כי הם זרע ברך ה', וצריכים להתנהג בחסידות ולקיים כל מלי דחסידותא, ואפלו אם ירצה להקל באיזה דבר מפני צרך שעה, לא יקל בפני המון העם, דמקלקלתא ילפי, ולא כלי עלמא גמירי טעמיהו ונמוקיהו ואנסיהו, ואתי לידי חלול השם. וכמאמר רבי יוחנן דאיתא בש"ס (יומא פו א) דאמר, כגון אנא, אי מסגינא ארבע אמות בלי תורה וכלי תפלין מחמת אנס, ואנשי לא ידעי וחשבי דעבידנא משום התרשלות, איכא חלול השם. ורב אמר: כגון אנא, אי שקילנא בשרא ולא יהיבנא דמי, איכא חלול השם:

ומה מאד צריכים לזהר התלמידי חכמים שיהיו שונאי בצע ושונאי מתנות, דהינו שלא ישתדלו אחר העשירים שיתנו להם מתנות או שימכרו להם בזול. ולא יקחו בהקפה, ואם לקחו בהקפה ימהרו לפרע, דמלבד דאי יהבי להו על כרחם שלא בטובתם, איכא סרך גול (ספר חסידים ס' שטז), על דרך נהנה מסעדה שאינה מספקת לבעליה, ועוד בה, איכא חלול השם החמור, דאמרו, ראו התלמידי חכמים חריפים להוציא ממון,

וכל ישעם ומגמתם לאפוקי ממונא, ואינם רוצים לידע דחיקא להו שעתא ותלו בהו טפלי, ומה יעשו המאשרים ואומרים שעשו התורה קרדם לחפר בה, ושהם משתמשים בכתרה של תורה, וכזאת וכזאת יהיו מלעיבים במי לאכי אלהי"ם, אשר במקצת האמת אתם, כי לא טוב הדבר אשר הם עושים, וסרך אסור איכא, ועל מי יש להם להשען, על אבינו שבשמים, ויצטמקו בעולם הזה.

וטוב להם שיתעסקו במלאכה כבדה אף אם אינה לפי כבודם, כגון להיות חזנים או מלמדי תינוקות במקום אשר ימצאו, ויסתפקו במועט ואל יכבידו על העשירים ואל יחללו שם שמים בפרהסיא חס ושלום, כי מוטב לו לאדם שימות ברעב ואל יהי רשע לפני המקום,

ולא יחללו שם שמים, ואדם נכר בכיסו כזהב בתוך כור, ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב:

אשה כי תזריע וילדה זכר כו'. דהנה כתיב "יום ליום יביע אומר" נ"ל דהנה בני אדם ההולכים שובב בדרך ליבם אחר שטותיהם והבליהם, אז אין הפרש אצלו, וכמו שהיה מתנהג יום אתמול כן היום כן מחר, ולא יוסיף דעת ושכל כלל, אבל הצדיקים ההולכים בדרכי השי"ת ועבודתו, אז כל יום ויום יבין וישכיל יותר ויותר מה שלא השכיל אתמול, ובכל יום יוסיף פיו לדבר חכימות ואמרי נועם בחכמות אלקות ורוממות עד אין תכלית, וזהו "יום ליום יביע" לשון מים תבעה אש, שנועשה כמין אבעבועות הנגבהים למעלה, כמו כן הצדיק בכל יום עולה לו אמירה נעימה יתירה מיום אתמול, שיום אתמול שנהג בקדושה גורם לו קדושה יתירה ליום הבא אחריו, רק שצריך האדם לילך ממדריגה למדריגה, דהיינו שמתחילה צריך לתקן מדותיו ואת חטאת נעוריו, וזה נקרא בשם נקבות, ואחר כך יבא אל הקדושה עליונה הנקרא בשם דוכרא, שהוא כלי שלם ומלא בקדושתו ית"ש.

וזהו "אשה כי תזריע" פירוש אשה מזרעת תחילה וכפירוש רש"י, דהיינו שיתחיל מקצה התחתון לתקן את אשר פגם, ואז "וילדה זכר" כנ"ל, יבוא אל קדושה רבה הנקרא בשם זכר, ומפרש הכתוב "וטמאה שבעת ימים" פירוש שיתקן תחילה מה שפגם בו' מדריגות עליונות, שזה נקרא בשם טומאה, רצה לומר שיסתכל מה שטימא ועד היכן קלקל, "וביום השמיני" רצה לומר ואז יבוא אל הקדושה עליונה שהיא מדריגה שמיני למעלה למי עלה, "ימול בשר ערלתו" ויהיה לו מחשבות קדושות ודביקות בו ית"ש.

וזהו "מעלה נשיאים מקצה הארץ" דנשיאים כתיב בתורה חסר, ואמר הכי טוב "מעלה נשיאים" פירוש שצריך להעלות מה שחסר, "מקצה הארץ" פירוש מקצה התחתון שקילקל מתחילת קצה הראשון, "ברקים למטר עשה" פירוש ואח"כ יהיה יכול להשפיע לעולם השפעות טובות.

או יאמר "וטמאה שבעת ימים" דהנה אף אם יהיה אדם צדיק, צריך להכניע עצמו תמיד להסתכל על החסרונות שבו, ולעולם לא יהא מלא ממעשיו, וצריך תמיד לעבוד לו ית"ש במדריגות נקבות וזכרות כנ"ל, דהיינו שצריך לילך תמיד בקדושה ברוממות אל ולהסתכל בשפלותו.

וזהו "זכור ושמו בדבור אחד נאמרו" ד"זכור" לזכר ו"שמו" לנקבה, הם שני המדרגות שייכים לדיבור אחד וכנ"ל, ועל ידי זה יזכה שיתן לו השי"ת דביקות גמור מלמעלה, וזהו "יום ליום יביע" על דרך שאמרו חז"ל אין טיפה יורדת מלמעלה אלא אם כן טיפיים עולות מלמטה כנגדן, פירוש דהשי"ת ב"ה אין נותן דביקות לאדם מלמעלה אלא אם כן ב' טיפים עולות מלמטה, הם ב' מדריגות הנ"ל, שעובד בהם בנקבות וזכרות.

נחשוב מעט, מהיכן באים הגלים שבים ?

מהרוח, הרוח היא דבר חיצוני המכה בים ויוצר את הגלים, וכך גם מחשבות הבאות מחוץ לאדם יוצרות לו גלים של בלבול המטרידים את דעתו. האדם ראה או שמע דבר מחוצה לו, וזה הביא לו מחשבות לא טובות, מה יעשה? ירד מתחת לגלים, יעזוב את המחשבות וירד מתחתיהם, וכיצד יצליח לעשות זאת?

על ידי שיתחזק בדבר שבקדושה, מתמונת רבו ועד לימוד בספר, ייקח האדם כוח מדבר שבקדושה עד שהגלים ילכו להם. אל יאמר האדם, אני חזק ואני אנצה, אל יעמוד קשה כנגד המחשבות המטרידות, לעולם יהיה האדם רך כקנה, יקבל את הכול באהבה והודיה לה' יתברך, שום דבר לא מטריד את האדם יותר ממה שנגזר עליו, לאחר שיהלף הדבר - ישוב ויתרומם.

כמה שהאדם יהיה יותר כנוע, כך הוא יחזיק יותר מעמד. "ונפשי כעפר לכל תהיה", העץ נשבר והקיר נופל, ורק העפר מחזיק מעמד, מדוע? מפני שהוא נותן שידרסו יותר, וככל שהאדם ותרן - כך כוחו ועמידתו גדולה יותר.

מחשבת הנפש | האדמו"ר רבי יאשיהו פינשו שליט"א

הקבלה שאדם מקבל על עצמו בחוזק גדול לנהוג כיאות או להתחזק בשום דבר טוב, יש בה כוח נפלא, והיא לבדה ממשיכה על האדם שפע דקדושה. וכן מצינו שבשעה שאמרו ישראל נעשה ונשמע, ירדו מלאכי השרת והניחו לכל איש ואיש שני כתרים בראשו, אף כי עדיין לא עשו דבר לבד ביטוי שפתיים, עכ"פ גדול כוחה של קבלה טובה באמת ובפנימיות הלב.

וכך מצינו בחז"ל (בבא מציעא פ"ד.), מעשה באמורא ריש לקיש טרם בואו לחסות תחת כנפי השכינה, שהיה ראש ליסטים וחומס בני-אדם, ופעם אחת היה מהלך על גדות הירדן, וראה את האמורא הקדוש רבי יוחי נן ממרחק שוחה במימי הנהר. זינק ממקומו על הגדה ובא אליו בקפיצה אחת. ראה רבי יוחנן מה רבה גבורתו, אמר לו: חילך לאורייתא! כוחך יפה ללימוד התורה. ואמר לו עוד: אם תקבל עליך עול תורה ומצוות, אתן לך את אחותי לאשה. נענה לו ריש לקיש, ובו במקום קיבל על עצמו בקבלה פנימית עמוקה לנטוש את אורח חייו הנלוז, ולצאת בדרך התורה.

כשביקש לחזור אל שפת הנהר ליטול את בגדיו, נוכח כי שוב אינו מסוגל לעשות זאת בקפיצה אחת כפי שבתחילה. שמכיוון שקיבל עליו עול תורה, תשש כוחו.

מזה ילמד האדם, איך קבלה טובה לבדה, כבר עושה רושם גדול בנפש וחי רשת בה תלמים עמוקים. ולכן, טרם שיקיים שום הנהגה טובה או מעשה טוב שעלה בדעתו, ישב תחילה ויקבל עליו לקיים הדבר הזה באמת ובי תמים ובכל כוחו, ומזה יעלה ויבא לקיום המעשה בפועל בבחינה גבוהה.

ושמועה טובה תדשן עצם

כשם שיש בריאות וחולי בגוף, כך יש בריאות וחולי בנפש. וכמו שהגוף הגשמי, שואף ותאב תמיד אל המאכלים והדברים הלא טובים אשר יפיי לווה למשכב ויקלקלוהו כאשר נראה בחוש ר"ל, כמו כן הנפש הבהמית תתאוה תמיד אל המזונות אשר יזיקו לה ויטוה מדרך הטוב.

ומזון הנפש מגיע מן האוזניים, על ידי שמיעת כל מיני דיבורים ושכלים, לכן האוזניים תאבות ר"ל לשמע דברי הבאי ולשון הרע ושבע תועבות, והדבי רים הללו הם סם המות המביאים על הנפש אובדן וכליה. אך החכם ישמע ויוסיף לקח לשון חכמים מרפא, כי דברי תורה ומוסר הם הויטמינים לנפש לחזק הנפש ולהחלימה מחולייה, ושמועה טובה תדשן עצם, אוזן שומעת ותוכת חיים.

"מסכן"-חשב, ולימד עליו זכות: "כנראה מלחמה עזה השתוללה בתוכו, יופי היהלומים שחרר את מוחו, ולא היה מכוחו למשול ברוחו". מפאת חוסר הוכחות החליט להמתין, וכמנהג ישראל, נשא תפילה לאלוקיו שיוכיח מי הוא הגנב.

כאשר ירדו לחוף, פנה עם מלווהו לבית אחיו רבי ראובן פינטו זיע"א, שביהן כרבה של ליסבון באותה תקופה. בהגיעם למעונם, נפנו לנוח מעמל הדרך. מלווהו נפנה לחדר שהקצו עבורם ללינה, ורבי שלמה כהרגלו, הוציא מצק" לונג את ספריו הקדושים, והתיישב ללמוד בשקיקה.

לאחר זמן מועט, החלו להישמע קולות זעקה מחדרם, אנשי הבית מיהרו להגיע, ולחדרתם גילו את מלווהו של רבי שלמה מתפתל מכאבי בטן עזים ביותר, ובקושי מסוגל להוציא הגה מפיו.

האיש שידע את "הסוד הטמון בבטנו", הבין מיד מה גורם לכאביו, וביקש שיקראו בדחיפות לרבי שלמה. "רק הוא מסוגל לרפאני", אמר לבני הבית, אשר תמהו, אך עשו כמבוקשו.

משהגיע רבי שלמה, החל לבכות, ובדמעות שליש הודה על מעידתו בפח החמדה, ועל מעילתו באמון שרחש לו. בקול רועד ומלא בושה, התחנן בפניו שימחל לו ויתפלל לרפואתו.

רחמינו של רבי שלמה המו למראה האיש המתייסר, ותיכף ומיד הרגיעו כי הוא מוחל לו בלב שלם, וברכו ברפואה שלימה. מאז לאחר שהמתין קימעה, נמלך בדעתו ואמר לאיש: "שמע נא, יתכן וטוב הדבר שהיהלומים ימצאו משכנם במעיך לעת עתה, כך נוכל להעבירם את הגבול לספרד בבטחה, ומבטיח אני לך נאמנה כי לא יארע שום נזק למעיך". האיש הסכים, ולאחר שכאביו עברו, יצאו מיד לדרכם.

למרבה הפלא, הדרך עברה על האיש ללא כאב, וללא שום קושי, עד שהגיי עו ליעדם, ומסרו את היהלומים לתעודתם.

כשהיה הצדיק רבי משה אהרון מספר עובדה זו, נהג להוסיף לכך לקח נעים: נעים זמירות ישראל אמר בתהילותיו: "ותורתך בתוך מעי" (תהילים מ, ט). ויש לרמוז בזה, כי בעת מסעו הגדול של האדם, קרי: הסתלקותו לבית עול"מו, איננו יכול ליטול עמו מאומה מכל רכושו בימי חיותו, שכן שוטרי הגבול הניצבים במעבר בין העולמות מונעים באופן קדני מעבר כל סחור רה, ואין אפשרות להוציא מכאן לשם כלום. אולם האיש הפיקח ובר לבב מה יעשה? כיצד יעביר הונו לעולם האמת? לכך המליץ לו מלכנו החסיד: "ותורתך בתוך מעי", ירכוש בכספו היהלומים, דהיינו: תורה, מצוות, ומע"ש טובים, והם נבלעים היטב בתוך מעיו ונעשים חלק מגופו, כך לא יוכלו מלאכי הגבול העליונים למנוע מעבר מרכולתו לעולם שכולו טוב, והוא יזכה להתענג משכרם הנצחי.

כתר קדושה

תולדות משפחת פינטו

העיר אגאדיר שוכנת על חוף האוקיינוס האטלנטי בדרום מערב מרוקו. חיי מסחר ערים התנהלו בחבל ארץ זה. אדמותיו הפורייות, דרומיות, מושפעות בשמש עירנית הממתקת את התבואה, שימשו מקום נוח לגידול דגנים וכדומה. רצועת הים, העשירה בדגים טעימים ובריאים, האירה פניה למטילי המכמורות הרבים, שרתו אחר מזלם בין גליה הנוחים.

נתונים אלו גרמו לסוחרים רבים ממרוקו וממערב אירופה להשקיע ממונם שם. אוניות רבות עמוסות בסחורה, היו משייטות הלךך ושוב בין נמל אגאדיר לנמלי ספרד ופורטוגל וארצות אירופאיות נוספות, בהן שיווקו את מר"כולתן המיוחדת.

לצורך פרנסתם ניהלו הגיסים הקדושים רבי שלמה פינטו זיע"א ורבי כליפא בן מלכה זיע"א, עסקי מסחר מסועפים בתוצרת האזור. עיקר מסחרם היה רכישת תבואה ודגה מחקלאי האזור, ושיווקם לספרד ופורטוגל הולנד ואנגליה. אניות רבות עמדו לרשותם, בהן הוליכו את סחורתם ממרוקו לאירופה. הדברים הגיעו עד כדי כך, שעיקר מסחרה של עירם אגאדיר נסוב סביבם, ואזור הנמל בעיר היה נקרא "פינטו", ועד היום קרוי הנמל "פונטי", עדות לאותו שם שהשתבש מעט ברבות הימים.

הצדיק רבי משה אהרון פינטו זיע"א היה מספר כך: לבית רבי שלמה הגיעה בקשה מיוחדת, אחד הסוחרים הספרדים, עימו ניהלו עסקי מסחר ענפים מאד, ביקש ממנו שירכוש עבורו שני יהלומים מיוחדים במינם, וישגר אותם אליו לארצו. כמובן, היה צריך לעשות זאת בדרך נסתרת מעיניהם הלטושות של: שודדים, שלטונות מס, ושאר מר"עין ביישין.

לאחר שרכש רבי שלמה את היהלומים הנדרשים, נטל את אחד מאנשיו הנאמנים והפליג עמו לפורטוגל. "דרך היבשה בין ספרד לפורטוגל קלה יותר להעביר סחורה כה יקרה" אמר בלבו.

למרבה הצער, ברק היהלומים הנוצצים, הצליח לסנוור את עיניו של איש אמונו, ולנקוב נקב זעיר ביושרו המוצק. משנפתח הפתח, עמל יצרו הרע לפתותו למעול במיטיבו, ולעוות דרכו.

זמן רב נאבק האיש עם יצרו, עד שלבסוף נכנע, והחליט לגונבם. וכך, זמן קצר לפני שהספינה עגנה בחוף ימה של פורטוגל, ניצל האיש רגע של חוסר תשומת לב מצד רבי שלמה, והצליח לשלוף מתיקו האישי של רבי שלמה את הצרור בו הוחבאו היהלומים. ביד רועדת התיר את הצרור הקשור, השי" לכו למצולות ים, ואת היהלומים היקרים הטיל בזריזות לבית הבלעיה, מתוך כוונה להטמינם עמוק בתוך פיתולי מעיו...

משגילה זאת רבי שלמה, החל לחקור את כל אנשי הספינה האם ידם הייתה במעל, משהעלה חרס בידו, החל לחשוד שמא ידו של איש אמונו בגדה בו.

תורת הדי"ף

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א העלון הסחה אשר נוסף בני זרקה, לוס אנג'לס, מאמו, מקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות המושבים מכניסים את כבוד האדמו"ר לשולחן השבת שלכם

רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית רוצים להקדיש עלונים לע"ג ולרפואת חיינו עכשיו: 050-592-5552

קדושת העלון ודברי התורה יהיו להצלחת וזיווג הגון נחת מהילדים חזרת בתשובה לאילנה בת פרלה נטלי בן אילנה, יאנה בת אילנה חזרה תשובה וזיווג הגון דניאל בת נטלי, מאיה בת נטלי אופק בן רוני, ירין בן קרן לעלוי נשמת גיגורי לסיצקין בן יאנטה ז"ל

בואו לעזור לנו להגדיל את תפוצת העלון ותזכו בברכת הצדיק רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

ליזכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת

רוחמה בת חנה ז"ל, ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל, סימונה בת וואליד ז"ל, מרים בנימין ז"ל, אליס בת לאה ז"ל, פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל, מורים בן לאה ז"ל, טלי עטר בת מסעודה ז"ל, ברכה ברכוסה בת מרים ז"ל, רבי לעזרי ויצמן ז"ל, אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל, רמי רחמים בן אליס ז"ל, פיליפ בן פרננדו ז"ל, רבי חיים בר מימה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, אהרון בן חנה ז"ל, צמח בן תמו ז"ל, אסי שאול בן עליזה ז"ל, תמר בת שמחה ז"ל, רבקה בת שמחה ז"ל, אליהו בן חנה ז"ל, דוד לוי בן שרה ז"ל, בן וענונו בן שרית ז"ל, שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל, ריטה רבקה בת תמר ז"ל, בן ציון בן שלום ורות ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, פרוספר בן תמו ז"ל, יקוט בת עלו ז"ל, מאיר בן עלו ז"ל, שרה בת פאני ז"ל, בנימין בנימין ז"ל, אליהו רחמים בן אילנה ז"ל, מזל בת תמו אביכור ז"ל, אלברט אברהם בן נינה ז"ל